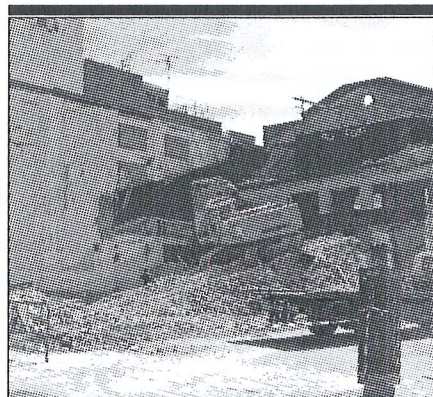

l'aveu de Benicarló

Setmanari d'Informació General i Cultural • Divendres, 29 d'abril de 2005 • Núm. 482 • Any X • 0.75 Euros

ESPORTS: El CD Benicarló s'imposa a la Vall (2-3) i el president reclama implicació

“El Capitol”, un altre vestigi de la nostra història que desapareix

Destacada programació cultural amb motiu de Sant Jordi

482

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

EDITORIAL

Cal que algú explique el sentit de les nostres veritaderes festes i tradicions

EL TEMA

Amb el maig arriba un dels sants més estimats pels benicarlandos i poderosos

MEDI AMBIENT

Pere Bausà analitza la investigació espacial i les despeses que aquesta genera a nivell mundial

SENYORA GARCIA

Carta del lector que analitza amb profusitat els continguts de la darrera Veu de Benicarló publicada

ESPORTS

El Juvenil del Benicarló perd a Sagunt i l'Indret s'imposa a domicili al CH de Quart de Poblet

Quí era Sant Gregori?

A Benicarló patim un greu dèficit d'explicadors de les coses. Tots celebrem Sant Gregori però, sabem quí era d'una manera clara? Hi ha una versió oficial?

Davant la lectura d'alguns dels continguts del tema de la setmana hem evidenciat la ignorància entorn a una de les nostres veritables tradicions. L'Ajuntament s'ha bolcat en noves festes però

poc s'ha preocupat -qui li corresponga- en explicar el sentit de les nostres festes, el nostre passat rural i la nostra història i personatges. Cal un urgent replantejament de la nostra cultura i tradicions per a que mai s'oblidi aquesta important part de la nostra història i el nostre passat.

CARXOFA: com estem envoltats de grans festivitats (diada del llibre, batalla d'Almansa, Mare de Déu de Montserrat i 1 de maig) serem generosos i donarem moltes carxofes i panissolles. La primera per als llibreters que es van passar tot el diumenge a la paradeta al passeig de *la taüt*.

CARXOFA: Per a l'IES Coromimes ja que per a la diada del llibre no va organitzar quatre o cinc actes, no, en va organitzar quaranta-tres. Sí, 43 actes. Això és molta faena. Gaudiu de les carxofes.

PANISSOLA: : per al organitzadors de la lectura popular del Quixot. No es pot organitzar una lectura popular per als meus amiguets. Si és popular ha de poder intervenir tota la gent que vulga. Hi va haver gent que va voler llegir i no ho va poder fer. Alguns es van conformar fàcilment, a altres els va costar un poc més.

FUTURA PANISSOLA: per l'any que ve si no s'organitza millor la fira del llibre algú tindrà una panissola. Enguany no la podem donar a ningú. Els llibreters no poden estar tots amuntegats en una carpa. Creiem que la fira pot lluir millor, i ser més digna, amb una o dos carpes més.

ESTELLER IMPORT Entrada taller: Pg. Febrer Soriano
Exposició: Avda. Magallanes, 1
Tel: 964 47 17 08 - Benicarló**AUTO ESTELLER**Ctra. N 340, km 142
Tel: 964 40 07 68 - Vinaròs

Visca Sant Gregori

Amb l'arribada del mes de maig torna una de les festes més populars, benicarlandes i de la gent del nostre camp

text REDACCIÓ

Els orígens de les festes populars solen tindre més de llegenda que de realitat i és la tradició la que s'encarrega de transmetre-la de generació en generació, corregida i augmentada. A Benicarló, la festa en honor a Sant Gregori s'ha convertit en una data assenyada en el calendari festiu de la ciutat. Pocs coneixen, però el veritable origen de la festa. Avui dia ja no hi ha plagues de llagostes i, per desconeixement de la resta de propietats miraculoses del sant, els benicarlandos van començar a abandonar, a mitjans dels setenta, una tradició que es remunta, segons els estudis històrics realitzats, a mitjans del segle XVII. La festa, no obstant, és possible que siga molt més antiga. Els vestigis arquitectònics que es conserven en l'ermita i la certesa de l'existència d'una imatge, venerada en santuari, que es podria datar a principis del segle XVI, ens porten a pensar que els nostres avantpassats van implorar la protecció del sant davant de les plagues de llagostes molt abans del que marca la tradició. El pròxim 9 de maig, els benicarlandos tornaran a peregrinar a l'ermita. Pocs sabran que estan rememorant una promesa que els seus avantpassats van fer quan el camp benicarlando era l'única font d'ingressos de la població.

ELS ORÍGENS DE LA FESTA I LA SEUA LLEGENDA

Corria el segle XVII i explica una llegenda popular benicarlanda que un bon dia tres sants caminaven alegrement per terres del Maestrat compartint una bóta del bon vi que produïen les innumerables vinyes

que existien en el terreny. Els efluis de l'alcohol prompte van fer mossa en ells. Sant Antoni, el menys resistent, es va quedar a Peníscola i Sant Sebastià, el més fort, va arribar fins a Vinaròs. Sant Gregori va acabar dormint al mig del camp benicarlando i quan va despertar, un núvol de llagostes el

rodejava. Les mateixes que estaven acabant amb els cultius dels sacrificats llauradors, que van suplicar al sant la seua intercessió per a acabar amb els voraçs animals. I així que va ser com, al mig de la ressaca, Sant Gregori va elevar les seues pregàries al cel i va aconseguir acabar amb la plaga.

La llegenda apòcrifa poc té a veure amb la realitat de la verdadera Història del sant. Sant Gregori Ostiense, bisbe de la ciutat d'Òstia (Roma), va ser enviat en el Segle XI a Espanya amb motiu de les plagues de llagostes que assotaven en la dita època els camps. Va morir l'any 1044 en la ciutat de Logronyo, deixant disposat que a la seua mort col·locaren el fèretre amb el seu cos a lloms d'una atzembra i la soltaren; allí on caiguera morta esta cavalcadura, deuria ser soterrat. Així va succeir en la muntanya cridada de Piñalba, on només hi havia una modesta ermita, davall l'advocació de Sant Salvador. Donada la gran veneració al "Sant de les plagues", se li dona sepultura tal com era el seu desig.

En 1.677 està documentada una plaga de llagostes i insectes que van devastar els camps benicarlandos. Una butlla del papa Innocenci XI els va recomanar dejunis, processons i oracions. Els benicarlandos-"clero i vila"- van eixir en processó invocant el sant perquè acabara amb la fatal plaga. Els gojos de Sant Gregori recorden el passatge: "la processó es tornava, i la gent anava observant, que de llagosta volant una altra processó seguia. Tota ella es va trobar a l'altre dia morta en la platja arenal...". L'alçada de l'ermita, i la romeria, que s'institueix per a commemorar els fets, constitueixen la resta de la història. Però Sant Gregori no sols és protector contra les plagues, com bé recorden els gojos. "Curar del ventre dolors, sords, muts i trencats, malalts i endimoniats és propi dels teus favors...", diuen els versos.

UNA ERMITA DESCONEGUDA

L'ermita de Sant Gregori, tradicionalment, es data en el segle XVIII. No obstant, molts dels elements arquitectònics no pareixen correspondre a esta etapa, sinó a un període anterior. Els contraforts laterals i el cobriment de l'interior de l'ermita pareixen revelar una cronologia que es podria situar en els primers albors del gòtic. No seria estrany que en este lloc s'edificara una primitiva ermita dedicada al sant protector de les plagues en el camp i que posteriorment, després de la seua miraculosa intervenció en la desaparició de la llagosta i el seu nomenament com a patró de la ciutat en el segle XVII, s'erigira l'ermita que avui coneixem. El pòrtic, amb tres arcades, és la base sobre la qual s'assenta l'espadanya barroca. En l'interior, dos trams d'arcades de cadiratge que recolzen sobre mènsules constitueixen

L'anti-virus del camp benicarlando

ve de la pàgina anterior

el cos principal de l'ermita. Un arc de mig punt dona pas al presbiteri, cobert amb volta de creueria. Junt aquestes arcades, l'element de major valor a l'interior del temple el constitueix el pis de taulells de ceràmica valenciana del segle XVIII.

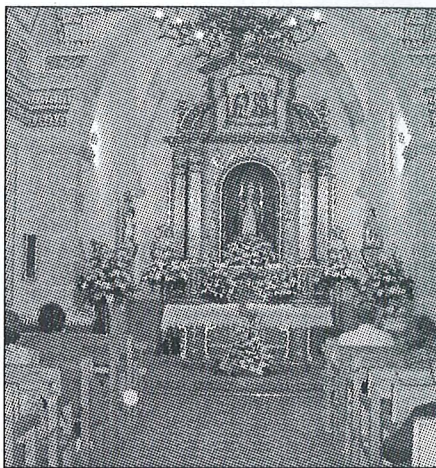
D'altra banda, els historiadors de l'art coincideixen a assenyalar que la primitiva imatge del sant, avui desapareguda, podria datar-se a principis del segle XVI i no seria desgavellat pensar que se li rendira culte en una primitiva ermita. Mesurava 1'10 d'altura i era de talla popular. El sant apareixia representat amb hàbits pontificals, mitra, bàcul i llibre, que són els atributs iconogràfics que li caracteritzen. El tronc de la talla estava buidat en la part posterior. La imatge actual és una reproducció sense policromar de l'antiga.

LA FESTA EN EL SEGLE XX I LA SEUA DECADÈNCIA

Encara en els anys vint del segle passat, la festa aconseguia congrega a tot el poble el 9 de maig al voltant de l'ermita del sant. La processó, segons textos que ens han arribat de l'època, sortia de l'església de Sant Bartomeu i els romers resaven i cantaven al sant durant el trajecte. La campana de l'ermita tocava per a rebre el seguici, que celebrava una missa de campanya en els voltants de l'ermitori. A l'acabar l'ofici religiós, començaven a encendre's nombroses fogueres, on els benicarlandos cuinaven paelles. En el menjador de l'ermitori, es reunia la corporació municipal per a celebrar la festa. I, com ara, nombrosos botiguers s'acostaven per a vendre els tradicionals confits amb què els nuvis obsequiaven les seues núvies, trompetes, mata-sogres i les tradicionals pilotes de cuir que fins fa uns anys, feien les delícies dels més xicotets. També era el moment, després del menjar, de degustar les postres típiques del dia: els llibertats, una pasta triangular farcida de nata.

De les mateixes dates deu ser la referència a un dels ermitans que vivia en Sant Gregori: Tomaset el santero. Es

compta d'ell que de tant en tant, recorria el poble demanant almoïna amb què sobreviure ja que no rebia compensació econòmica pel seu treball. Ell era l'encarregat de tocar la campana al matí i al migdia, fent el senyal als llauradors per a iniciar o acabar el treball. "Una almoïna per a Sant Gregori i per al que el cuida. Ell ens dona ajudes. Fins els ciris encenc per a fer-li llum", cantava de casa en casa l'ermità.

La popular festa va començar la seua decadència a mitjan anys 70 i l'ermita del sant i els seus voltants, abandonats. A poc a poc, es va anar degradant l'edifici, al mateix compàs que la festa i l'entusiasme dels benicarlandos cap a Sant Gregori anava desapareixent. En 1.980, un grup de benicarlandos va començar a treballar en pro de la recuperació de la festa i van constituir l'associació Amics de Sant Gregori. Aquell mateix any, van construir una nova imatge del sant per a restituir la primitiva, desapareguda en estranyes circumstàncies de l'ermita. Els padrins de la talla van ser, en aquella ocasió, Rosa Pitarch i Manolo Rico.

25 ANYS DE LA RECUPERACIÓ DE LA FESTA

El repartiment de paperines amb romer a la porta de Sant Bartomeu abans de l'eixida de la romeria i el de confits abans d'arribar a l'ermita, la missa de campanya o les paelles tornen a ocupar un lloc destacat el 9 de maig a Benicarló. A la festa s'han afegit les parades que es munten la nit

de la vespra de la festivitats, quan els benicarlandos puguen a l'ermita a sopar. I van desapareixent a poc a poc, per a pesar dels nostàlgics de la festa, les pilotetes, substituïdes ara per les pistoles d'aigua.

Enguany, l'associació encarregada de revitalitzar la festa, compleix vint-i-cinc anys de la seua fundació. En el mes d'agost, van presentar els esbossos dels nous panells que adornarien els laterals de l'ermita, en substitució d'uns antics tapissos desapareguts. El pintor benicarlando José Antonio Caldes ha sigut l'encarregat de realitzar-los. Al novembre, la mala sort s'encebava amb la confraria i un incendi devastava la peanya del sant en el local on es guarda durant tot l'any. L'associació va decidir encarregar una nova, rèplica de la desapareguda, als germans Ullastrell de Cervera, els mateixos que van construir la que va ser past de les flames.

El diumenge passat a la vesprada, el bisbe de la diòcesi de Tortosa, Xavier Salinas, beneïa els nous murals que s'instal·laran en els laterals de l'ermita. Les pintures representen l'essència de la festa de Sant Gregori a Benicarló. En un d'ells, és podrà veure el moment en què la imatge del sant surt de l'església de Sant Bartomeu i és possible reconèixer a prop de trenta personatges molt coneguts de la vida social benicarlanda. D'altra banda, en la paret contrària, Caldes ha plasmat la Romeria del Sant, amb el repartiment dels tradicionals "paperines", la missa de campanya i altres aspectes que l'artista benicarlando ha considerat que són emblemàtics de la festa.

En el mateix acte, es beneïa la nova peanya del sant. Àngela Mundo i Francisco Rico van ser els padrins de les noves obres, que passaran a formar part del patrimoni dels benicarlandos. Amb tots els elements necessaris, la festa pot començar. Tant de bo la certesa dels Amics de Sant Gregori es torne a complir: "Sant Gregori, com és miraculós, no deixa que mai ploega el dia de la seua festa". I és cert que així ha sigut al llarg dels últims anys.

Escuder es reuneix amb el subdelegat

text NATÀLIA SANZ

L'alcalde de Benicarló, Enric Escuder ha presentat els seus projectes per a Benicarló en una reunió que ha mantingut a Castelló amb el subdelegat del Govern, i ha demanat suport per a les actuacions la finançament de les quals depèn del Govern, entre els que es troben la regeneració de les platges i un passeig marítim.

L'autovia de circumval·lació de la N-340 entre Peníscola i Vinaròs, inclosa en el protocol firmat l'11 d'abril entre la Generalitat i el Ministeri de Foment, té un pressupost de 67'33 milions d'euros i està prevista la seua licitació en 2006. La seua entrada en servei permetrà donar tractament urbà a l'actual traçat de la N-340, desenvolupar el planejament de la zona oest i posar en servei una ronda interior que recorrerà en

part per l'actual N-340. No obstant, fins que eixes actuacions siguem realitat l'alcalde de Benicarló ha demanat un estudi per a agilitar el trànsit per la travessia urbana, millorar la seguretat i permeabilitzar en la mesura que siga possible el tram urbà de la N-340 per a millorar les connexions entre les zones urbanes situades a un costat i a l'altre d'eix vial.

Pel que es refereix a les actuacions en el litoral, Benicarló té paralytitzat des de 1998 un projecte per a la construcció d'un passeig marítim en la platja sud, del que existeix des d'eixa data un avantprojecte. L'alcalde ha concertat ja una reunió amb el cap provincial de Costes per a adequar el projecte i donar-li major celeritat. L'actuació inclou un carril bici. D'altra banda, l'alcalde ha arrancat a la direcció provincial de Costes el compromís d'executar els projectes de regene-

ració de la platja sud i de protecció del bord litoral nord. Esta última actuació és una vella reivindicació dels veïns de les partides de Surrach i Aiguaoliva.

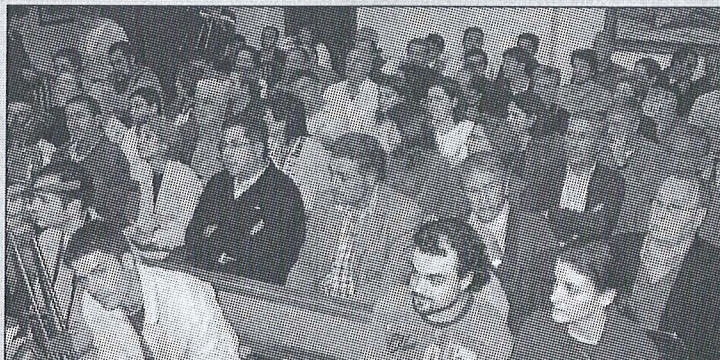
Finalment, el subdelegat del Govern, Juan María Calles, i Enric Escuder, han acordat convocar una junta local de seguretat per a mitjans del pròxim mes de maig a Benicarló. Calles ha declarat que Benicarló no ha celebrat una junta local de seguretat des de febrer del 2002, i a cap de les tres úniques juntes que es van celebrar en les dos últimes legislatures va acudir el subdelegat del Govern. Calles considera inconcebible que l'anterior alcalde no haja convocat una junta de seguretat en els últims tres anys, i molt menys que en els últims nou anys només s'hagen celebrat tres, en una ciutat com Benicarló, amb un volum important de població i amb problemes específics de seguretat.

Fòrum de Participació

text NATÀLIA SANZ

Benicarló va constituir dimarts el Fòrum de Participació Ciutadana. Prop d'un centenar de persones es donaven cita en el Saló de Plens per a debatre com, i de quina manera, volien que funcionara el nou òrgan de democràcia participativa que acabava de nàixer a la ciutat. Moltes eren les preguntes i dubtes que els benicarlandos van plantejar. Les idees encara no estaven clares i el debat s'organitzava entorn de qüestions com la forma de funcionament, el nombre de consells que es constituï-

ran o, simplement, sobre l'organització general de fòrum. La repercussió i vinculació de les decisions dels ciutadans en la

vida pública municipal era una altra de les inquietuds.

Finalment, no es va realitzar la proposta de presidència, perquè els ciutadans van considerar que havien de conèixer-se més

entre ells abans de prendre una decisió tan important.

Els benicarlandos que van assistir a la reunió de constitució van rebre un esborrany del reglament de funcionament i van quedar emplaçats a una nova reunió que se celebrarà el 17 de maig. Per part dels representants municipals, van rebre el compromís de buscar un altre lloc, molt més ampli, per a celebrar la trobada. El Saló de Plens municipal es queda xicotet per a acollir als benicarlandos que, últimament, s'estan bolcant de forma massiva en el seguiment dels esdeveniments que succeïen al consistori.

El Capitol desapareix

text NATÀLIA SANZ

Un dels cines més famosos de la comarca, el Capitol, ha desaparegut definitivament. Corria l'any 1947 quan el cinema obria oficialment les seues portes. Esta setmana, les màquines han sigut les encarregades de derrocar el refugi on els sons pareixien fer-se realitat. El soroll de la màquina excavadora ha substituït a les bandes sonores de pel·lícules famoses. Dins de poc, un bloc de vivendes substituirà al Setè Art.

És el progrés, que ha acabat amb un lloc entranyable, de records en la penombra, de músiques i d'imatges màgiques. En les parets, encara pengen les restes de l'entapissat d'insonorització. La mítica biga de ferro, tot un avanç tecnològic en la seua època, ha desaparegut també. Amb el Capitol, s'esvaeix part de la història de Benicarló i de la comarca. Mentrestant, en el carrer Major, un vell piano també s'ha quedat mut. És el del Mestre Figueres, el mateix que acompanyava amb les seues notes aquelles entran-

yables pel·lícules mudes en blanc i negre. Adéu a una època. Adéu, per sempre, al Capitol.

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

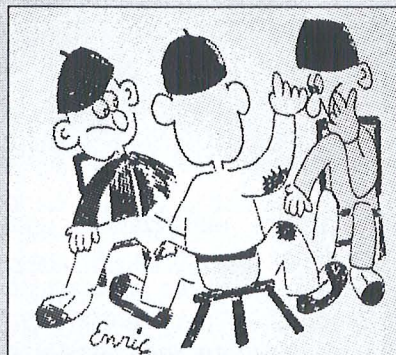
1. Van dos de la redacció de La Veu i es troben pel carrer, i un li pregunta a l'altre on va. - Al bar La Granota, a la conferència sobre l'ascensió a l'Himàlaia. -La granota? -s'estranya el primer-, deu voler dir La Tortuga... -No, no, m'han dit que és a La Granota. -Que va, home, és a La Tortuga. -Va, tant se val, tot són animals de bassa i bars, no?

2. Paco està trist, desorientat. Li havien promès que, com a regidor de Cultura, llegiria la famosíssima primera frase del Quijote en la lectura pública del dia 23 d'abril però quan va arribar el dia qui ocupava el càrrec era un altre. Se'l veia torbat, a l'home, i és normal i comprensible. En una pròxima roda de premsa el partit podrà incloure esta empresa entre els projectes que han deixat sense acabar per l'ambició personal del nou alcalde.

3. Durant el cap de set-

mana passat va presentar-se la nova peanya per a la imatge de sant Gregori, i va vindre el senyor bisbe i tot a beneir-la en nom del cap de l'empresa. Sembla que la baluerna va acompanyada d'uns quadres o caselles amb el retrat de cares conegudes que deuen ser de la família del sant... O els que han pagat la peanya, els que en rigor es diuen els donants, i en els quadres de l'edat mitjana es pintaven al peu de les imatges sagrades. Ens preguntem si els trauran també de processó.

4. Els tafaners que van pels bars han detectat una inquietud en el gremi de l'hosta-

leria local. Es veu que els amos dels locals s'ho pensen molt abans d'admetre a les instal·lacions un dinar o un sopar dels membres de l'Associació de Penyes. Diuen que a causa de les refinades maneres que solen mostrar aquestes persones tenen dificultat per trobar acolliment a les seues expansions emotives. L'últim empresari que s'hi ha atrevit a parar-los taula, quan arribaven les postres, va haver de retirar el mobiliari més valuós i els quadres de la paret a la vista de com anava la cosa.

5. Hem sabut que un destacat patró del PP ha obsequiat als líders del PSOE i del Bloc amb sengles botelles de bourbon Four Roses. Perquè obliden males estones? Perquè l'experiència demostra que no es pot governar amb la panxa buida? Perquè són un regal del germà de George Bush a JMAznar? O perquè els han arreglat la feina del recanvi generacional?

Matrimonis homosexuals

text EL SAMARUC

El samaruc està perplex i satisfet. El Govern de l'Estat acaba d'aprovar una llei que ha alçat bombolles entre el conservadorisme reaccionari -quin no ho és, es pregunta- de la societat. Bisbes, cardenals, fins i tot el recent estrenat Benet XVI -hi van haver dos XIII- han posat el crit al cel (aprofitant la dipositaria de les claus), per la legalització dels matrimonis entre homosexuals.

En la seua bestiesa, el samaruc creu que s'està pixant fora del solc. Després de tot, és una situació ben comuna: de matrimonis entre persones amb apetències carnals per individus del mateix gènere n'hi ha

hagut des de sempre. Fins i tot, n'està convençut, que més d'una d'aquestes unions ha tingut descendència. Només és una qüestió de probabilitats.

El samaruc gosa aventurar que, ara mateix, prop seu, hi ha matrimonis hetero-homosexuals, mixt-sexuals, per fer-ho curt. Això sí, de moment, a l'Estat, el que no hi ha són matrimonis legals entre dues persones del mateix sexe.

Els motius d'aquests matrimonis entre un individu homosexual i un altre heterosexual, cal buscar-los, segons la lògica del samaruc, en l'assenyalada ideologia conservadora incapaç d'afrontar una cabuda realitat. Una manera de pensar - més bé d'actuar- que ha portat a seguidors voluntaris i forçosos a una vida de mentides i falses apa-

rences arrossegant amb ells a més d'un pobre desventurat.

Aquesta manera de viure -o d'actuar- ha estat històricament més senzilla de suportar per les classes acabalades: un matrimoni santificat per a les visites i amants per a les passions.

Potser, cavil·la el samaruc, això és el que molesta als conservadors, que altres puguen assolir allò que només ells podien permetre's des de la seua posició privilegiada. O, potser, lo que els fa bullir la sang, siga vore com hi ha gent capaç d'experimentar obertament allò que la seua covardia, disfressada de moral, tradició, religió, ciència natural o filològica, els impedeix.

Siga com siga, a la mixt-sexualitat li ha sortit competència legal. Ja falta menys.

EL DUBTE: Als nous governs se'ls atorga 100 dies de gràcia. Al de Benicarló només els en corresponen 50?

Presentació de les Penyes

text NATÀLIA SANZ

Amb molt d'humor i originalitat van presentar les vuit penyes de Benicarló a les que seran les Dames que els representen durant les Festes patronals del mes d'agost en l'Auditori Municipal. Regina Prades i José Mª Querol van ser els encarregats de conduir l'acte, que obria inusualment i per problemes d'agenda l'alcalde de Benicarló, Enric Escuder.

La presentació de les Dames l'obria la de la penya L'Aljub, que es reincorpora a la festa després d'un any de descans. A continuació, les Dames desfilaven per l'escenari en orde invers a l'antiguitat de les penyes: XQSi, Amics, que compleix cinc anys d'existència, i la penya Masclat. La banda sonora de l'acte la posava la música de Carles Santos, que rebia també a

les Dames de les penyes Metxero, Salats i Sector Crític. Tancava l'acte de presentació de Dames el representant de la Penya Tararots, Cristina Bautista, Dama del quinze aniversari de la Penya. Com a mantenidora de l'acte va exercir Laura Piñana, una activa penyera que va saber arrancar les rialles a l'auditori amb el seu discurs. Després d'ella, arribava el moment més esperat, el del lliurament del

guardó "penyero de l'any", amb el que els membres de les entitats volen agrair la labor que en pro de les festes realitza un dels seus membres. Un emocionat Alberto Rubio, el que ha sigut president de la coordinadora de penyes durant els últims anys, era el mereixedor del guardó. Tancava l'acte les paraules de la nova presidenta de la coordinadora de penyes, Ruth Martín.

Setmana del llibre

DIVENDRES LITERARI D'ALAMBOR

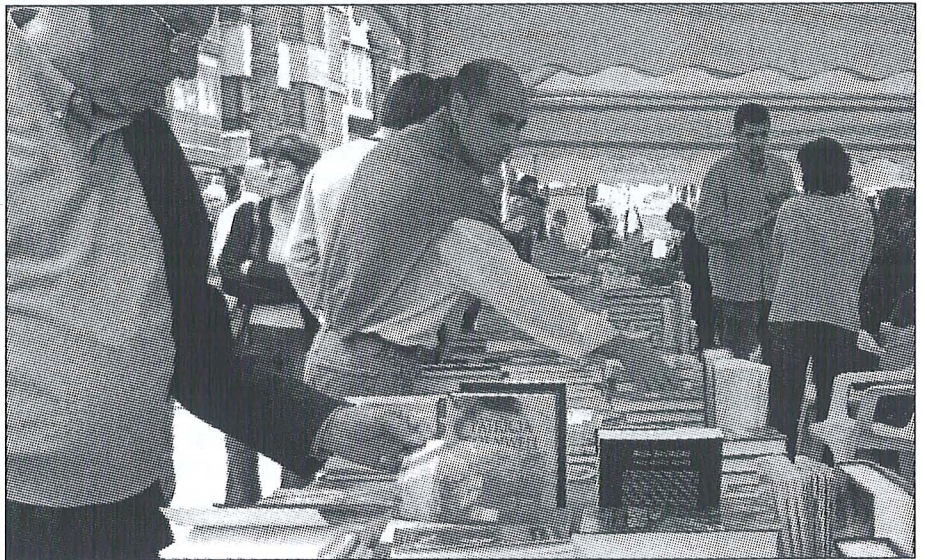
Ja per la nit, la tercera jornada dels Divendres Literaris d'Alambor va estar dedicada al científic vinarocense Alfred Giner Sorolla. El particular homenatge es feia en forma de presentació del llibre "Arran de mar", que arreplega les característiques i essències de la seua poesia, editat per Onada Edicions.

A pesar que Giner Sorolla va dedicar la seua vida a la investigació sobre la prevenció del càncer, la poesia va ocupar part de la seua producció literària. Cinc llibres seus sobre este camp literari han sigut publicats, d'entre els que destaquen Dol duen els flames (prologat per Joan Fuster,) i Amunt i avall. Cal destacar que Giner Sorolla era un dels distingits, en l'apartat científic, per l'associació cultural Alambor. Divendres que ve, Alambor tancarà la tercera etapa del Divendres Literaris amb la presentació de la novel·la "l'hivern del tigre", d'Andreu Carranza, a càrrec de l'autor i Albert Guiu.

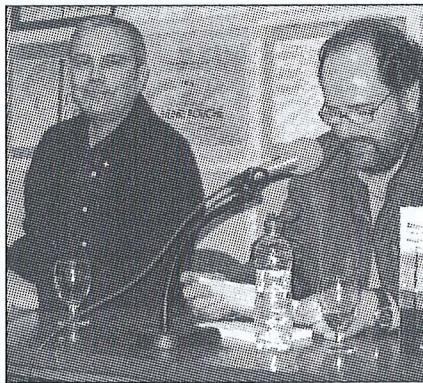
HOMENATGE AL QUIXOT

L'any del quart centenari de la mort de Cervantes, l'escola de teatre l'escenari invitava a quaranta-vuit representants de la societat benicarlanda a participar en la lectura continuada d'un dels llibres més famosos de la literatura espanyola. Dissabte al matí, obria l'acte el regidor de Cultura, José Luís Guzmán, però al llarg de tot el dia, la plaça de Sant Joan es va convertir en l'escenari on deixar volar la imaginació.

A Benicarló arribaven per un dia i en les veus dels seus ciutadans, les aventures del cavaller manxec. El senyor Quixot es va fer benicarlando i encara que per estes terres no

hi ha molins, només va bastar tancar els ulls per a imaginar-se'ls. Les seues corregudes van ser narrades durant tot el dia i, a les nou de la nit, la primera veu del municipi, la d'Enric Escuder, era l'encarregada d'acomiar al senyor Quixot

DIUMENGE LITERARI

Els llibres eren els protagonistes el diumenge per el matí a Benicarló. Els llibrers treien les seues botigues al carrer i van acostar un univers de lletres als benicarlandos, que s'afanyaven a buscar un llibre que satisfera les seues expectatives. Entre el públic, moltes dones, i és

que, contràriament a les dades del baròmetre de la Federació de Gremis d'Editors d'Espanya, a Benicarló, pareix que les dones llegeixen més que els homes. Potser elles hagen sigut les que han ajudat a augmentar el nombre de lectors, que en el primer semestre del 2.005, s'ha situat en el 57'2%. Entre els llibres més sol·licitats, els d'ambientació històrica, com ara "El codi Da Vinci i La ciutat invisible, l'últim Premi Sant Jordi", explica Xavier Rodríguez, un dels llibreters benicarlandos.

Però malgrat les novetats, no es queden enrera els llibres de tota la vida, i en especial, El Quixot, "sobre tot l'edició infantil de la Real Academia Espanyola de la Llengua, ja que és una forma de fomentar la lectura i de conèixer el Quixot". La celebració del Día dels Autors Benicarlandos, amb la presentació dels llibres de Jaume Rolíndez i Manuel Salvador, tancava els actes de celebració de la Setmana del Llibre a Benicarló.

Directora/ CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL CASTI-
LLO, TONYO FIBLA, JOAN GREGORI,
JOSEP M. SAN ABDON i RODOLFO
SERRANO

Edita
 Associació Cultural la Feram de Benicarló
 C/ Sant Francesc, 95
 Casal Municipal
 12.580 Benicarló Tel. 964.46.16.18
 FAX: 964.47.56.98
laveudebenicarlo@eresMas.com

Col·laboradors/
 CUC, XAVIER BU
 MUSSOL, CARLE
 JOSEP V. TAUS,
 SEGARRA, ROBE
 Fotografies/ NATA

Dia del Llibre al Corominés

text IES JOAN COROMINES

Divendres dia 22, a l'IES Joan Corominés de Benicarló, es va celebrar el Dia del Llibre. Les activitats que es van dur a terme van tenir totes a veure amb el món de les lletres, com no podia ser d'una altra manera.

Els alumnes d'ESO i Batxillerat van participar en diversos tallers que els van resultar força atractius. Hi va haver tallers de premsa - amb la col·laboració del cap d'esports del diari Levante de Castellón, Àlex Gozalbo-, de música en anglés i en valencià, de xifres i lletres, de plàstica amb el Quixot com a motiu central...

També cal destacar les diver-

ses xarrades en què van participar Lúdia París -bibliotecària a l'UJI-, Josep Igual -que va parlar del procés de creació literària- o Francisco Batiste Baila -que va fer una emotiva intervenció sobre les seues experiències en un camp de concentració.

La jornada va acabar amb el

lliurament de premis de narrativa i dels diferents concursos que hi va haver, amb una lectura de textos en diferents llengües (ucraïnés, basc, grec, anglés, francès, búlgar...) i amb una representació de tres peces curtes clàssiques a càrrec dels alumnes de l'optativa de Teatre.

Durant tot el matí hi va romandre oberta una parada de llibres que van culminar la ja tradicional campanya de Llegir, un plaer solit/dari. Alumnes i professors aporten llibres que ja han llegit (o no, per què ens hem d'enganyar?) perquè es venguen a un preu simbòlic per tal de recaptar fons per a alguna ONG. Enguany s'ha participat en un projecte per col·laborar amb els afectats del tsunami del passat 26 de desembre.

Foto denúncia

Aquesta gent que plantifica els senyals de trànsit a la nostra ciutat no deixa de sorprendre'ns. Recordareu, ara fa unes setmanes, vam treure una foto semblant a aquesta, però amb una xicoteta diferència: al senyal d'abans el perill eren els xiquets (quin perill més sorprenent) i ara, després del canvi, es veu que el perill és, doble (han llevat "niños" i han ficat un altre "perill", però en valencià). A veure, sempre s'ha considerat que els senyals de trànsit han de ser clars i de fàcil la comprensió, simplement, per previndre els

accidents. Ací, sembla que algú, li tenia *tirria* als xiquets castellans (1r senyal, "Peligro, niños"), i ara s'ha donat compte que també n'hi ha de valencians (2n senyal, "Peligro, perill"). Han descobert que amb els ninotets del logo en tenien prou per a saber que el senyal fa referència als xiquets. Segurament devien pensar que l'anterior senyal era discriminatòria per els valencians i ara han suplít l'errada. Què deuen tindre els xiquets i xiquetes de la Consolació per a ser tan perillosos? Precaució!

PERE BAUSÀ, J.COS, EL
RRIEL, NATALIA SANZ, EL
ES LLUCH, RAMON PARÍS,
TOLITO, JORDI MAURA, G.
ESPIERRE I EL SAMARUC
ALIA SANZ I JUAN CARLOS
COSTA

Administració, subscripcions i publicitat/

964.82.84.68

Disseny/ © COPISTERIA GRÈVOL

Dipòsit legal/ CS-193-2004

Imprimeix/ GRÈVOL.

SANT BLAI N. 2 12580 Benicarló

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies.

Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Gent que no volem anar a mart (1)

A principis de 2004, George W Bush, l'actual president d'Estats Units (EUA), presentà el nou programa d'investigació espacial nord-americà. Pretén construir un nou vehicle espacial tripulat, establir una base permanent a la Lluna en 2020 i una missió tripulada a Mart en 2030. I després, continuar l'exploració espacial més enllà del planeta roig. S'afirma que "la història d'Amèrica s'ha construït en el desig d'obrir noves fronteres i de buscar nous descobriments".

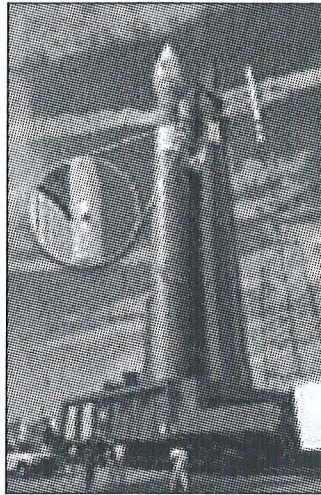
L'informe d'abril passat del Fons Monetari Internacional (FMI) alertava del perill de "desacceleració traumàtica" en el creixement econòmic mundial: d'un 5,1% a 2004 a un 4,3% per a 2005 del PIB mundial. El FMI, guardià del neoliberalisme, assenyala que mentre Xina creixerà al 8,5% i Europa sols ho farà a l'1,5%. S'encoratja Europa a fer "reformes" en els seus sistemes de protecció social, i en la seva legislació laboral; volen que ens jubilem més tard, que treballem més i que paguem més pel metge. La "sacralització" del creixement econòmic -més consum de recursos naturals i més contaminació- sembla no considerar l'impacte ambiental que produeix al planeta. Prompte podrem comprovar els efectes de la transformació de Xina, amb 1300 milions de consumidors, en una societat del consum massiu. Sembla que el canvi climàtic que estem patint o el proper esgotament del petroli no preocupi massa als economistes del FMI.

Hi ha alguna relació entre el creixement econòmic i l'exploració espacial? En aquest article tractarem sobre les relacions teòriques i pràctiques que hi ha entre aquests dos conceptes.

Adam Smith, un dels pares de l'Economia, i del liberalisme econòmic, afirmà que els països podien seguir creixent de forma continuada.. Es basà en una conjuntura històrica concreta -el Regne Unit a l'inici de la Revolució Industrial- per a generalitzar el creixement permanent com a principi bàsic. John Stuart Mill creia que el creixement econòmic havia de tenir límits i defensà la necessitat d'un estat estacionari. Afirmà, de forma premonitòria pel segle XIX, que "no seria satisfactori el contemplar un dia un món en el no quedi res de vida espontània natural".

Les crisis cícliques del sistema capitalista -Gran Depressió de 1929- eren causades per un excés de producció. El fordisme (Henry Ford) proposà el pagament d'un sou suficient als treballadors, que esdevenien consumidors, i la producció en cadena com a solucions. La societat del consum massiu fou la solució a la primera gran contradicció del sistema capitalista.

A meitat del segle XX, el deteriorament ambiental era una preocupació creixent als països desenvolupats. Molts experts de l'època - K. E. Boulding , P. Ehrlich, B. Commoner...- entenien la Terra com un sistema tancat,

amb límits, i que el creixement econòmic i de població no podia continuar indefinidament. L'informe del Club de Roma Els límits al creixement (1972) publicà els resultats d'un model de simulació informàtica de la Terra (World-2.): el creixement econòmic i de població duria en uns quants decennis a una situació de col·lapse mundial i així es recomanava l'assoliment d'un punt d'equilibri o creixement zero.

Adrian Berry escrigué un contrainforme titulat "Els propers deu mil anys". L'autor defensa que el progrés econòmic i tecnològic prosseguirà durant els següents mil·lenis. L'espai vital i recursos que la Terra no podrà proporcionar s'obtidran del cosmos; segons Berry, no hi ha límits pel creixement econòmic.

Els planetes dels Sistema Solar i de la Via Làctia seran colonitzats. Aquest procés seria la continuació "natural" de l'evolució humana.

Cap els anys vuitanta, s'imposà el neoliberalisme econòmic -inspirat en les idees d'Adam Smith- amb el creixement permanent com a principi fonamental. Diversos autors neoliberals han negat l'impacte ambiental. Julian Simon afirmà que "els recursos són creats per l'intel·lecte humà i aquest no té límits en la seva capacitat". Bjorn Lomborg, estadístic danès, denuncià el "mite del deteriorament ambiental" mantingut per organitzacions com Greenpeace, Worldwatch Institute...; assenyala que l'estat del planeta i de la seva població va millorant. Segons el pensament neoliberal, l'economia humana no és un subsistema d'un ecosistema global finit. "Som com un xiquet que ha rascat amb la seva unglia l'Everest i l'ecologista pesat l'increpa perquè està desgastant la muntanya".

Però l'impacte humà sobre el planeta és cada com més palès: canvi climàtic -el Protocol de Kioto ha entrat en vigor-, els recursos naturals s'esgoten -preu del petroli prop de 60 dòlars el barril- la desaparició de gran nombre d'espècies -hi som en una sisena gran extinció-...

Els neoliberals posen tota la seva confiança en la tecnologia i, si aquesta no és suficient, ens queda tot l'univers per explotar. El planeta Terra, la nostra llar, no ha de limitar el nostre creixement, no ha de ser la nostra tomba, com ja proposà Berry; és totalment prescindible. És significatiu que George Bush, per finançar l'arribada a Mart, redueix el pressupost de la seva Agència de Medi Ambient.

Com afirma Jorge Riechmann, "si s'emprengués seriosament la conquesta de l'espai, seria necessari emprar tan intensament el recursos de la Terra que probablement aquesta no podria seguir sostenint una civilització tecnològicament avançada". Una altra opció és l'adaptació el sistema econòmic a la Terra i acceptar que no poden créixer indefinidament. Quedar-se, no anar a Mart.

Pere Bausà

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 481

text EL LECTOR

Hi ha setmanes que no em ve de gust escriure-li. Siga per l'arribada del bon temps i les consegüents al·lèrgies, siga pel desengany de comprovar com vosté no em contesta mai o siga, sobretot, per pura peresa. El cas és que avui és un d'aqueixos dies que penso que què li deu importar a vosté el que llijo jo a La Veu de Benicarló o el que deixo de llegir. A que sí? Ai senyora Cristina, qui poquetes ganex tinc de contar-li res, m'apeteix sortir a passejar, a pillar el sol i la fresca, a lligar... Per cert, no li sabrà mal que la cride pel seu nom de pila, veritat? Trobo que ja ens podem tindre una mica de confiança després de tants anys, no cal arribar al tuteig però una mica d'apropament no ens farà cap mal ni a vosté ni a mi...

Em penso que açò no tocava. Anem, anem. Per què sempre se'n surten del solc i no dediquen una bonica portada a parlar del sou del senyor Escuder? A veure per què no? Vostés són, com sempre, la nota dissonant en aquest univers periodístic local. I sap que li dic? Que em sembla molt més interessant la seua portada. No hi entenc molt d'això d'energies alternatives - tot i ser un fidel lector del senyor Bausà- però un dia em va dir un expert en la matèria (així, sense cometes) que els benicarlandos no érem conscients de la magnitud que a nivell mundial (m'ho va repetir en diverses ocasions això de mundial)

té la Trobada Solar. I tenia raó, tanta raó que pel que s'endevina, més per manca de recolzament popular que d'ajut institucional els senyors aquests de l'encontre han decidit anar-se'n a provar fortuna a la pàtria de donya Eugenia de Montijo, que pena, pena.

Això que ha passat amb el Barranquet és inaudit. Ja ho veig venir. El Partit Popular va deixar el govern municipal amb un munt d'obres a punt d'estar enllestides i ara aquests que han arribat, mentre s'esmolten les tisores per tallar les cintes inaugurals, s'encantaran i no seran capaços ni d'acabar el que els altres van deixar gairebé mastegat, vaja, pràcticament fet. El tàndem Escuder-Guzmán, si no s'adormen, s'apuntaran els tantos i sortiran a totes les fotos inaugurant tantes i tantes obres públiques a les quals només els falta algun petit detall per estar en condicions de ser estrenades. No res, dos pedretes a la llotja del peix, acabar de pintar el nou centre de salut o col·locar els panys a les portes de les aules del nou i flamant col·legi Eduardo Martínez Ródenas. Com s'ho han trobat aquest, sense esperar-s'ho!

Però bé, sí que podríem dir alguna cosa del jornal dels regidors i en particular del sou del senyor alcalde. I ho comento perquè tinc alguns amics mestres que em juren i em perjuren que ells no tenen cap compte corrent a Suïssa, que si viuen austerament és perquè en guanyen per viure austerament... No sé, vaja, però em semblaria de

babaus posar-se al capdavant de l'Ajuntament per sentir tooooootes les xerrades hagudes i per haver i, damunt, perdre diners.

Segueixo, benvolguda Cristina - tampoc ens farà mal una miqueta més d'apropament-, reflexionant sobre el senyor Escuder. La fotografia en què apareix a la pàgina 5 em sembla genial. Somrient, satisfet d'ell mateix, envoltat presumiblement de dos senyoretetes joves i templades com ara vosté -ai, ai, ai- abillades amb un palmito i un ram de flors respectivament... Només li faltava anar vestit de faller, habilitat aquesta -disfressar-se de valencià vull dir- per a la qual se li ha de reconèixer certa facilitat. Continuo encara amb la imatge de la nostra primera autoritat. Xavi Burriel ja li ha fet el retrat. M'impresiona la gràcia que té aquest jove per dibuixar alcaldes.

I això que no tenia ganex d'escriure res. Però és clar, a mi per vosté no em dol res, m'estaria hores i hores escrivint-li. M'hauré de llegir el llibre de Sebastià Serrano que ressenyen vostés (L'instint de la seducció) i, això, ja veurem si funciona. Perquè l'instint, crega-s'ho que el tinc tot, el que deu fallar deu ser la tècnica, no troba?

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA. La carta que ha escrit un tal Rousseau (ací per què no signem ningú amb el nostre nom? com sabrà, apreciada Cristina, vosté qui sóc jo mateix?) o és una fotesa molt grossa o una espifiada monumental.

Aclariments

La Guillotina

text ROBESPIERRE

En aquesta vida que corre, em refereixo a la que porto deixant la meua empremta en aquesta revista, m'han dit de tot, però en aquesta última he batut tots els rècords. En una carta molt amable, per part d'un tal Rosseau, diràs que el conec d'alguna cosa a aquest senyor, em titllen, quasi, quasi, de fatxa ressentit. Ja sé que no utilitza aquesta expressió, però se li entén el to, i tal com el delata el seu subconscient, encara que no s'ha atrevit a escriure-ho, segurament voldria haver fet meua aquella frase tant coneguda en este món, el de la dreta més cavernícola, "ladran luego avanzamos". Què li hem de fer! Atrevir-se sempre costa un poc, i jo, com no tinc manies, si m'atreveixo a dir el que, suposo pensa de mi, l'amable Rosseau, però no gosa dir-ho. Per cert, m'he quedat sorprès

Per altra banda, en una altra secció d'aquesta revista, igualment, em titllen, amb més sorna que gràcia, quasi de literat. Em sento colpit i estremit en el més profund del meu ésser per aquestes boniques paraules, encara que crec no ser mereixedor de tal afalagament, si més no, tenint en compte que sóc el "martillo de herejes" de La Veu, i això no casa amb un estil, diguem, literari.

De tota manera, i veient que les

meues paraules han estat interpretades de tan "variopintes" maneres, no puc per més que considerar que la meua "poesia", no sé si visual (?), no està a l'alçada de tothom i necessita d'alguns aclariments. Tal com li va passar a Don Luís de Góngora, veig que les meues paraules no deixen indiferent ningú, encara que jo, contràriament al que li va passar a ell, no pretenc crear falses pol·lèmiques amb cap dels altres afamats i instruïts columnistes d'aquesta revista ni, òbviament, trobar un lloc més lucratiu, com han fet alguns dels personatges que han estat passats per la meua esmolada guillotina particular.

Certament, apropar, la realitat canviant del nostre poble, a la gent del carrer, no és feina fàcil, més bé complicada per la naturalesa del propi ésser humà, i més, si tenim en compte, que eixa naturalesa el porta a canviar de jaqueta segons d'on bufa el vent. Alguns polítics benicarlandos, passats pel tall de la meua guillotina, en són una mostra fefaent del que estic dient i, la cortesia dels 100 dies per a poder acomodar-se (encara que això d'acomodar-se alguns ho porten fins als extrems), a tan llustrós treball (no em refereixo al llustre de les sabates, ni al vestit de carrer de les processons, ni als de festes, ni a la panxa, ni ...), no els ha llevat

de fer la primera cosa, i més important, abans d'entrar a matar (de forma metafòrica, òbviament), domplir-se la butxaca ..., de bones raons. El pelegrinatge d'aquests dos nous governants (els partits polítics que feia esment a l'article passat, em refereixo), un ja begut d'aquest quefer, de govern coaligat, en època no molt llunyana (encara que amb jaqueta diferent), i l'altre, novençà (en açò de la coalició), no lleva, com personatges de la cosa pública que són, restar a la disposició, pel seu fer de polític, a qualsevol tall d'una esmolada guillotina.

Ah, la llista que vaig fer, no era la carta als Reis, simplement un xicotet recordatori d'allò que hem patit i continuem patint. Com als d'abans (els del PP), els va fallar la memòria de recordar-ho, i solucionar-ho, vaig pensar que no estaria de més facilitar-los la faena, als coaligats, per a que no tornara a passar. I vaig pensar en fer-los o avançar-los, jo, una mica la faena.

I si després d'això, si algun cap roda, doncs ... que rode.

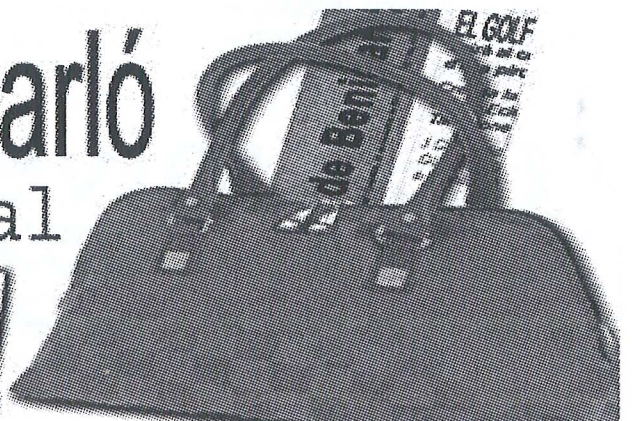
Nota: no conec a Camps i si vull aigua ..., de pluja. De sequera ja n'hem patit prou.

Escoltant el moteto de Cristobal Morales (ca. 1500 a 1553) i la fantasia d'Alonso de Mudarra (m.ca. 1570)

La Veu de Benicarló

amb l'esport local

subscriu-te !!

laveu debenicarlo

Escàndol arbitral a Sagunt

text GREGORIO SEGARRA

F.B. Sagunt, 2 - Benicarló Juvenil, 1.

Vaig dir, quan tots estaven convençuts que sí, que al Juvenil no li deixarien promocionar. I no li deixaran. El diumenge es va viure altre vergonyós capítol en el llarg fulletó que té al C.D. Benicarló i al col·lectiu arbitral com protagonistes. Un trist espectacle que, desgraciadament, es repetirà més vegades. I conste que el patètic "personajillo" que va dirigir (en la direcció correcta) el partit, no és més que l'eina utilitzada pel responsable del disbarat, que no és altre que el que ho va posar, sabent que passaria el que va passar. El pobret col·legiat bastant va tenir amb haver de fer el que va fer per la misèria que cobra. Ni tan sols es va atrevir a escriure el seu nom en l'acta quan va finalitzar el partit, com si intentant preservar l'anonimat

pogués dormir millor. Quant al partit, per a què comentar gens ni mica. El Juvenil es va avançar en el marcador i després el Sagunt va remuntar. La provocació final del "arbitrillo", quan ja estava tot el peix venut i tan sols faltava trencar-li a Irigaray les dues cames amb un bat de beisbol, no va ser més que el trist epíleg a un espectacle demencial que a punt va estar de deixar al Benicarló Juvenil sense equip per a la següent, i moltes més jornades. Encara sort que al final, quan el marcador ja era inamovible, es va imposar el sentit comú i la sang no va arribar al riu. Resultats del C.F. Benihort:

L'Infantil va donar la sorpresa a Borriana i es va imposar per 0-2 a un dels gallets de la categoria. A poc a poc, els de Paco i Chefe van escalfant posicions en la taula. El cadet necessitava puntuar per a seguir en la lluita pel tercer lloc i va arrencar un valuós empat a dos gols contra el

mateix rival. En les tres jornades que resten per al final de la lliga cadet, Benihort, Uni-Sport i L'Alcora es jugaran els llocs 3°, 4° i 5°. Vila-real i Club La Vall es jugaran el campionat. Quant al futbol-7, el Aleví "A" només va poder empatar a un gol contra el Torrenostre "A" i haurà d'administrar bé els cinc punts d'avantatge que li duu al 2° classificat en els quatre partits que resten per a la finalització, més encara tenint en compte que té el resultat particular en contra.

El Benjamí "A", que va guanyar 0-8, ho té més fàcil i tan sols ha de guanyar el pròxim partit contra el Peníscola per a proclamar-se matemàticament campió de Lliga. El Prebenjamí ja ha acabat el campionat, quedant finalment en 7ª posició d'una lliga que ha guanyat, amb tot mereixement, el Vinaròs C.F.

L'Indret guanya al C.H. Quart (22-21)

text C.H.INDRET

Després de cinc derrotes consecutives, el Peníscola es troba un altra vegada amb la victòria. Cinc derrotes són moltes i el temps s'acaba. Ja no hi ha espai per buscar la inspiració, la lliga ja està en la recta final i és el moment de la veritat, si es vol continuar en la primera Autònoma.

El Peníscola i el Quart són vells coneguts. En aquests dos últims anys, els enfrontaments han seguit nombrosos. Si els primers partits, les victòries eren pels valencians, les coses ara són diferents i pareix que l'Indret Peníscola te agafada la mida al Quart.

Els primers minuts de joc es van caracteritzar per un excessiu respecte, per part dels dos equips,

renunciant pràcticament als recursos ofensius. Les defenses manen i les diferències són mínimes en el marcador. Aquesta dinàmica es trenca, quan l'entrenador visitant decideix canviar l'habitual defensa 6-0, per una mixta a l'artiller Peníscola Conrado Monterde. Aquesta nova situació no fica nerviosos als homes de Robert Papic, ja que s'entrena habitualment aquesta variant de la defensa.

Els espais creats a la línia de 6 metres, son aprofitats pels peníscolans, fonamentalment en combinacions de dos contra dos, amb resultats més que positius, portant en tot moment el partit controlat.

Els nervis i la tensió dels últims cinc minuts fa cometre errors en la selecció de tir per part del dos conjunts. Els porters es mostren més

efectius i les defenses fiquen en problemes als atacs. Quan queden aproximadament 45 segons per a la finalització del encontre, un temps mort demanat pel entrenador local Robert Papic, al límit d'una acció de finalització de jugada, provoca una situació tensa al voltant de la taula del cronometrador. Les protestes als arbitres per part del Quart, no son acceptades i la parella arbitral decideix que l'acció ha seguit legal i que continua el partit. En certa manera els Valencians perden la concentració pels fets ocorreguts i cometen un penal en l'últim segon. Conrado Monterde el llança amb eficàcia, donant la victòria a l'Indret Peníscola.

"No grande partido, no"

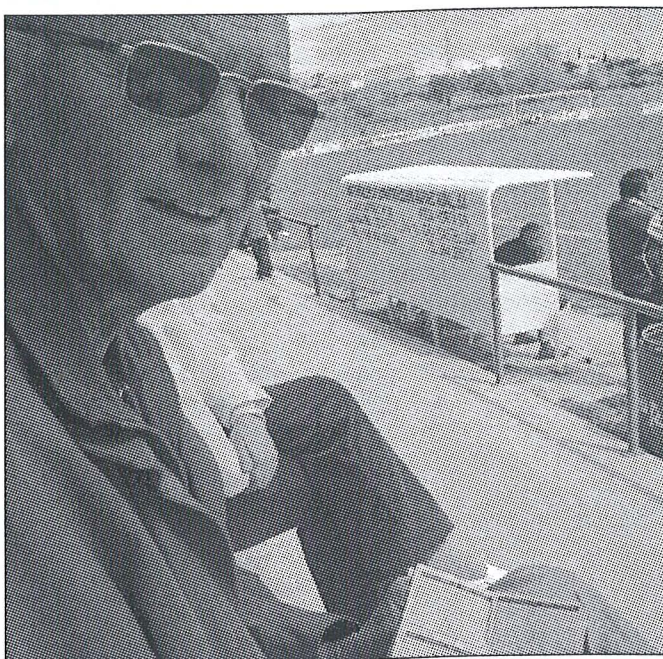
text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Ja començo a estar una mica fart. No sé si la gent és curta, ignorant o, senzillament, és així. Qui menys m'ho espero ve i em demana explicacions de coses que a ningú no li importen un rave. Cada dia estic més convençut (ja ho estava molt) que això de la política és la cosa més fastigosa, cutre i desagradida que mai han parit els éssers humans. A més a més, hi ha qui té el desagradable costum de fer barreges inversemblants de totes les coses que afecten la persona. Així, es fa una mescla amb el treball, les afecions, les idees i la religió de tal manera que tan se val que siguem bones persones i treballadores, perquè que si les altres coses no li casen al nostre interlocutor, ja ens ha estigmatitzat i ens mira d'una altra manera. Encara que potser a algú tota aquesta introducció li semblarà d'un altre planeta, jo puc certificar que és ben certa, i que ningú no està lliure d'aquesta plaga.

Acabada aquesta magnífica, alhora que acurada presentació, vaig a complir amb la meua obligació setmanal amb l'amo d'aquesta publicació que vol que li ompli una pàgina sencera parlant de futbol del bo. Bé, això de futbol del bo ho dic jo però no sé per què ho dic, ja que de futbol del bo no se'n veu enlloc. Es veu que el CDB va jugar a la Vall d'Uixó com estava previst. Dic que es veu que va jugar perquè aquesta vegada no hi va haver cap parent, ni d'afinitat ni de consanguinitat, que volgués desplaçar-se a aquella localitat de la Plana Baixa per tal de gaudir del

bon joc dels nostres. Per casualitat em vaig trobar pel carrer amb l'aficionat de la foto que, tot i ser natural d'Alemanya, segueix tots els partits del Benicarló. Me n'alegro d'haver conegut aquest senyor en l'entorn del CDB, és d'allò més simpàtic i a més, té la gran virtut que sempre s'atura a fer petar la xerrada. No en vaig treure molta cosa en clar de la nostra darrera conversa, però es veu que "no grande partido, no" i "mala

campo", és a dir, que ni l'encontre passarà a la història per la seua vistositat, ni el terreny de joc es pot qualificar de catifa verda. Esgotades les possibilitats que el teutó m'oferia, bàsicament pel meu desconeixement de la llengua de Goethe i el seu de la llengua de Josep Pla o de Cervantes, vaig mirar de recollir informació per altres vies. Total, que no vaig aclarir res, com sempre. El Benicarló es va imposar per dos a tres en un partit no massa bo per part dels dos equips. Si vosté vol saber qui va fer els gols, li he de dir que no ho sé, que quan vaig anar a comprar-me el diari ja era dimecres i que a la ràdio no sé mai quan fan

els programes esportius comarcals. Sóc així d'informal. Ja té raó el lector eixe emprenyador quan diu que a aquesta revista en sobren un parell.

Amb aquesta victòria el CDB es consolida a la setena posició, amb algunes possibilitats d'assolir la sisena, però amb no cap de baixar a la vuitena. És a dir, que segons com es mire, és una bona posició o no. Si només s'aspirava a mantenir la categoria, el resultat és excel·lent, però si s'aspirava a alguna cosa més, el resultat no passa de mediocre. El CDB ha tingut -i manté- un gran planter de jugadors capaços de guanyar a qualsevol equip. Ara només cal anar planificant per a la temporada vinent. Es veu que el president es queixa es necessiten directius que s'impliquen i que treballen pel club, perquè en són pocs. A vore si algú s'anima, perquè si no la cosa es veu que no està molt clara. Com sempre.

La propera setmana el CDB rebrà el Borriol, que ocupa la vuitena plaça, però a deu punts del seté que és el Benicarló.

S'espera una victòria local.

LA NOTA. A l'alineació que apareixia al diari Levante, es podia llegir que amb el Benicarló va jugar un tal Choco que, a més de marcar un gol, va ser substituït l minut vuitanta-u. Amb tot i això el partit es va guanyar.

LA SENTÈNCIA. "A vore què posaré aquesta setmana. Sempre igual". A vore si ho endevina, estimat lector.

EN OTRO ORDEN DE COSAS. Si no recordo malament, l'equip de Josequai Mateu va perdre davant el Vilafranca, mentre que l'esquadra presidida per Juanpas Sorlí va guanyar no sé a qui.

7è Trofeu Interclubs a Castelló

text C.N.BENICARLÓ

El 7è Trofeu Interclubs va ser disputat dissabte passat i diumenge, 23 i 24, a la ciutat de Castelló en unes jornades maratonianes que van acostar a nadar a la piscina de Castalia a nadadors i nadadores de 8 Clubs de la Província i CV, amb resultats que han demostrat que el CN Benicarló és competitiu a l'hora de nadar contra el crono i contra nadadors i nadadores d'edats molt superiors a les seues. La soltura amb la qual van participar els nostres nadadors va fer que aconseguiren unes molt bones posicions en la taula i una nova mínima nacional de Ferrán Remolina en 200 m. Braça, a més de 18 mínimes autonòmiques en xics i 2 en xiques.

100 lliures:

Miguel Piñana, Marc Fresquet,

Carlos Astor

200 esquena:

Marc Fresquet, David Marqués, Marcos Fuente y Janina Rodríguez.

400 lliures:

Miguel Piñana, Ferran Remolina, Carlos Astor.

100 papallona:

David Marqués, Miguel Piñana.

200 lliures:

Josep Navarro, Agustin Parra, Marc Fresquet.

200 estils:

David Marqués, Marcos Fuente, Ferran Remolina, Miguel Piñana.

100 esquena:

Janina Rodríguez

Campionat de Combinades a Castelló

text C.A.BAIX MAESTRAT

Durant el cap de setmana passat es va disputar el Campionat Autonòmic de Proves Combinades d'Aire Lliure, a les Pistes de Castelló amb la participació d'atletes del Baix Maestrat. En l'Exathló Juvenil, Anna Delshorts va pujar al podi fent Bronze amb 2830 punts i marca personal. Elisabet Delshorts va participar sols en 4 proves de la primera jornada, destacant la marca del 200MLL de 27"23. En la mateixa competició l'ex- atleta del Baix Maestrat Beatriz Ferrando actualment al J'HayberP, va fer podi amb medalla d'or amb 4225p i marca personal.

En el provincial Exathló Cadet a

l'Aire Lliure Cristina Monforte realitzà una bona actuació fent 5ª posició amb 2570 p. i marca personal en 4 de les proves.

En el C. Provincial de P. C. dels Jocs Esportius de la C.V, Nacho Violat va acabar en 8ª posició amb 1305p. i en el Tetratló Infantil Femení, Cristina Ferrando fou 3ª

amb 1431p. i Anna Prats 5ª amb 1314p. En categoria Aleví masculí Tatán Vidal fou 11è amb 581p., León Chau 14è amb 570p., Javier Giner 15è amb 530p. i Joel Valera 1'6 amb 512p.

Resten pendents els resultats del C. Provincial Juvenil-Cadet-Infantil que es va fer a Castelló el 16 d'abril. Del Baix Maestrat participaren Adrià Badí en Javelina el qual amb una marca de 37'97m aconseguí el 1er lloc, Anna Delshorts va participar en Javelina fent 7ª, 100 MLL 4ª i M.P amb 14"33 i Llargada 5ª amb 4'28m. En Cadet Cristina Monforte va participar en 100MLI amb 13"86 va fer 2ª i Llargada amb 4'43 3ª i M.P, Iñaki Giner en el 3000MLL 1er amb 11'03"67 M.P.

Raquel Querol: "M'agradaria ser ballarina professional"

entrevista REDACCIÓ

Raquel Querol Poza és una xiqueta de 10 anys, té menys molla que un caragol però és tot nervi i ballant és una filigrana. És una xiqueta de poques paraules però sempre amb un somriure a la cara. Estudia al Catalan i balla al Madison. La seua mestra de ball és Maite. El passat cap de setmana, Raquel va participar acompanyada per Ernest Serret en el X Campionat d'Espanya 2005 de Rock Acrobàtic. Raquel i Ernest amb el dorsal 21 van assolit el primer lloc. Raquel i Ernest són campions d'Espanya en categoria Youth.

- **Raquel, com vas començar a ballar?**

- Ma cosina Vanessa em va dir si volia ballar, li vaig dir que sí i em van apuntar al club Madisson.

- **Quants anys fa?**

- D'això ja fa tres anys.

- **Qui és i com és el company de ball?**

- El meu company de ball és Ernest Serret. Porta melena, te el pel castany, els ulls marrons i és un poc gordet.

- **Com vos aclariu per a pegar eixes voltes i salts?**

- Amb tècnica. Assagem amb unes coses que pesen que se diuen las-

tres i quan ens els llevem fem les voltes bé.

- **Com vos feu les senyals?**

- No ens fem cap senyal. És tot mecànic.

- **El vas triar tu o és el club el que us emparella?**

- Me'l va posar la mestra.

- **Quantes hores entrenes cada dia? Tots els dies?**

- Assagem tres hores cada dia, tres dies a la setmana: dilluns, dimecres i divendres.

- **Quan entrenes a més de ballar fas algun altre tipus d'exercici?**

- No fem cap tipus d'exercicis. Només ballem.

- **En quants concursos has participat?**

- He participat en sis concursos:

dos a Castelló, un a Borriana, dos a València i un a Benicarló. També vaig estar a França i Suïssa, allí vaig quedar la 42 de tot el món. Ara crec que quedaria molt millor.

- **I quants n'has guanyat?**

- A Castelló i Borriana primer premi a cada lloc; a València dos segons i a Benicarló un tercer.

- **Quan competiu va molta gent a veure-vos o només la família?**

- No, a més de tots els familiar va molta gent. Els locals estan sempre plens i això dona molt d'ambient.

- **Els pares estan contents i et donen suport en aquesta afició?**

- Sí, em diuen que ho faig molt bé.

- **Què pensaves quan estaves alçant la copa?**

- Me sentia molt contenta i vaig pensar en el meu tio que va morir fa poc.

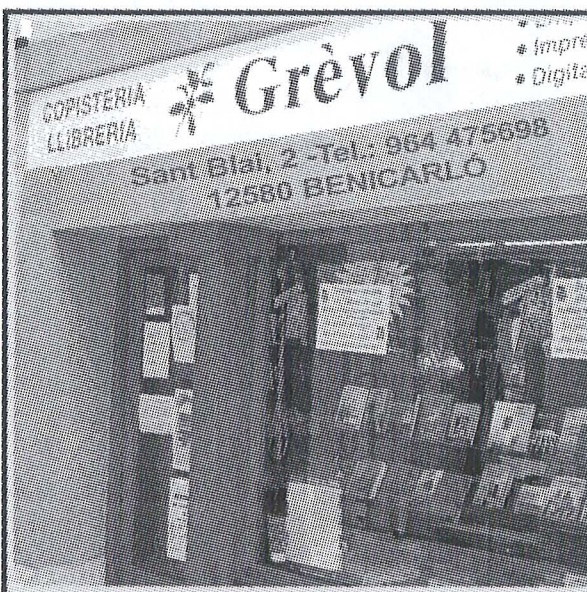
- **T'agradaria continuar ballant quan sigues gran i dedicar-te al ball?**

- Sí m'agradaria ser ballarina professional.

- **Què t'agrada més ballar o anar a l'escola?**

- Ballar és molt més divertit.

- **Bé Raquel, molta sort i continua guanyant molts de premis i copes. Felicita de la nostra part a Ernest i a la teua mestra. Una besadeta.**

Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text
- Musical

Papereria

Material d'Oficina

Material de Reprografia

- Fotocopiadores
- Impresores